

SCARLETT ST. CLAIR

un

STROP

de

ÎNTUNERIC

HADES X PERSEFONA
VOLUMUL I

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU SZÖLLÖ

CAPITOLUL I

Narcisa

PERSEFONA STĂTEA LA SOARE.

Își alesese locul obișnuit la The Coffee House, o masă în exterior, în fața unei străzi pietonale aglomerate. Pe alee erau înșiruiți copaci umbroși și grădini pătrate, pline de aster purpuriu și alyssum dulce, roz cu alb. O briză ușoară purta mirosul primăverii, iar în aerul cu mireasmă de miere se simțea o blândă toropeală.

Era o zi perfectă și, deși Persefona se dusesse acolo ca să învețe, îi era greu să se concentreze pentru că privirea i se tot abătea la un mănunchi de narcise care stăteau într-o vază subțire pe masa ei. Buchetul era sărăcăcios – doar două sau trei fire răzlețe –, iar petalele erau sfărâmicioase, maronii și îndoit precum degetele unui cadavru.

Narcisele erau florile și simbolurile lui Hades, Zeul Morții. Adesea, nu împodobeau mese, ci coșciuge. Prezența lor la The Coffee House însemna, probabil, că proprietarul era în doliu, care era singura perioadă în care muritorii se închinau Zeului Lumii de Jos.

Persefona se întreba mereu ce părere avea Hades despre toate acestea sau dacă-i păsa câtuși de puțin. La urma urmei, era mai

mult decât Regele Lumii de Jos. Fiind cel mai înstărit dintre toți zeii, își câștigase titlul de „Cel Bogat” și-și investise banii în unele dintre cele mai populare cluburi din Noua Grecie – și nu erau orice cluburi. Erau cuiburi de jocuri de noroc de elită. Se spunea că lui Hades îi plăceau pariurile și că rar accepta alte mize decât sufletele oamenilor.

Persefona auzise multe despre cluburi de la alții de la Universitate, iar mama ei, care își exprima adesea antipatia față de Hades, se plânsese și de afacerea lui.

„Și-a intrat în rolul de păpușar”, o certase Demetra. „Hotărăște el sorțile tuturor, de zici că-i una dintre Moire. Rușine să-i fie!”

Persefona nu fusese la niciunul dintre cluburile lui Hades, dar trebuia să recunoască faptul că era curioasă – în legătură cu oamenii care mergeau acolo și cu zeul care le deținea. Oare ce-i apuca pe oameni, de se târguiau pentru sufletele lor? Să fi fost dorința de înavuțire sau de dragoste?

Și ce spunea lucrul ăsta despre Hades? Că avea toate bogățiile lumii și căuta să-și extindă domeniul, în loc să ajute oameni?

Dar acelea erau întrebări pentru o altă dată.

Persefona avea treabă.

Își coborî privirea dinspre narcisă și reveni la laptop. Era joi și plecase de la școală cu o oră înainte. Își comandase, ca de obicei, un latte cu vanilie, și trebuia să-și termine lucrarea de cercetare ca să se poată concentra la stagiul ei de practică de la *New Athens News*, principala sursă de știri din Noua Atenă. Începea a doua zi și, dacă totul mergea bine, urma să aibă o slujbă după ce-și încheia studiile, peste șase luni.

Era dornică să arate ce poate.

Stagiul ei de practică avea loc la etajul șaizeci al Acropolei, o clădire emblematică din Noua Atenă, pentru că era cea mai înaltă clădire din oraș, având 101 etaje. Unul dintre primele lucruri pe care Persefona le făcuse când se mutase acolo fusese faptul că luase liftul până la observatorul de la ultimul etaj, de unde putea vedea orașul în întregime, iar acesta fusese întocmai cum și-l

imaginase ea – frumos, vast, încântător. Patru ani mai târziu, îi era greu să creadă că mergea acolo aproape în fiecare zi la muncă.

Telefonul Persefonei vibra pe masă, atrăgându-i atenția. Găsi un mesaj de la cea mai bună prietenă a ei, Lexa Sideris. Lexa fusese prima ei prietenă când se mutase în Noua Atenă. Se întorsese cu fața spre Persefona la un curs și o întrebase dacă vrea să-i fie parteneră de laborator. De-atunci, erau nedespărțite. Persefona era atrasă de tupeul Lexei – avea tatuaje, părul negru ca abanosul și o iubea pe Zeița Vrăjitoriei, Hecate.

Unde ești?

Persefona răspunse:

La The Coffee House.

De ce? Trebuie să sărbătorim neapărat!

Persefona zâmbi. De când îi spusese Lexei că obținuse stagiul de practică, în urmă cu două săptămâni, se tot ținuse de capul ei să iasă la un pahar de ceva. Persefona reușise să amâne ieșirea, dar rămânea fără pretexte, iar Lexa era conștientă de asta.

Sărbătoresc, i-a scris Persefona. Cu un latte cu vanilie.

Nu cu cafea. Cu alcool. Cu shoturi. Tu + eu. Diseară.

Înainte ca Persefona să apuce să răspundă, de ea se apropie o chelneriță care ținea o tavă și latteul ei aburind. Persefona venea destul de des aici ca să știe că fata era la fel de nouă ca narcisa. Avea părul împletit în două cozi și ochii negri, cu gene groase.

Fata zâmbi și întrebă:

— Latte cu vanilie?

— Da, răspunse Persefona.

Chelnerița lăsa ceașca Persefonei jos, apoi luă tava sub braț.

— Mai doriți altceva?

Persefona o privi pe fată în ochi.

— Crezi că lordul Hades are simțul umorului?

Nu era o întrebare serioasă – iar Persefona o considera peste măsură de amuzantă, dar fata făcu ochii mari și răspunse:

— Nu știu la ce vă referiți.

Chelnerița nu era în largul ei, și se vedea, probabil pentru că auzise numele lui Hades. Cei mai mulți încercau să evite

să-l pronunțe sau îl numeau *Aidoneus*, ca să nu-i atragă atenția, dar Persefona nu se temea. Posibil ca asta să aibă legătură cu faptul că era zeiță.

— Cred că trebuie să aibă simțul umorului, explică ea. Narcisa e un simbol al renașterii și al primăverii, a adăugat, cu degetele deasupra petalelor veștejite.

Dimpotrivă, floarea ar fi trebuit să fie simbolul ei.

— De ce o fi adoptat-o ca simbol al lui?

Persefona o privi fix pe față, iar aceasta roși în obraji și se bâlbâi:

— S-să-mi spuneți dacă mai doriți ceva!

Își înclină capul și se întoarse la muncă.

Persefona făcu repede o poză latteului și i-o trimise Lexei înainte de-a lua o gură.

Își puse căștile-n urechi și-și consultă agenda. Persefonei îi plăcea organizarea, dar îi plăcea și mai mult să fie ocupată. Avea săptămânile pline – cursuri luna, miercurea și joia, și până la trei ore în fiecare zi la stagiul de practică. Cu cât făcea mai multe, cu atât avea mai multe pretexte ca să nu se întoarcă acasă și să nu-și viziteze mama în Olimpia.

Săptămâna următoare, avea test la istorie și un eseu care trebuia predat la același curs. Dar nu-și făcea griji. Istoria se număra printre materiile ei favorite. Discutau despre Marea Pogorâre, numele dat zilei în care zeii coborâseră pe pământ, și despre Marele Război, bătăliile cumplite și sângeroase ce-i urmaseră.

Nu trecu mult și Persefona se pierdu cu totul în cercetarea și scrierea lucrării. Citea opera unui cărturar care pretindea că hotărârea lui Hades de-a îi învia pe eroii lui Zeus și ai Atenei fusese factorul decisiv în bătălia finală, când niște mâini cu manichiură îngrijită închiseră brusc laptopul Persefonei. Ea tresări și privi într-o pereche de ochi albaștri pătrunzători, așezați pe-o față ovală, înconjurată de păr negru și des.

— Ghici ce?

Persefona își scoase căștile.

— Lexa, ce cauți aici?

— Mă întorceam acasă de la cursuri și-am zis să fac o oprire ca să-ți dau veștile bune!

Sărea înainte și înapoi pe călcâie, iar părul negru-i sălta odată cu ea.

— Ce veste? întrebă Persefona.

— Am făcut rost de bilete la Nevernight!

Lexa abia-și putea stăpâni tonul vocii și, auzind numele faimosului club, câțiva oameni se întoarseră și o fixară cu privirea.

— Șșș! îi porunci Persefona. Vrei să ne omoare careva?

— Hai, nu fi caraghioasă!

Lexa își dădu ochii peste cap, dar coborî vocea.

Era imposibil să intri la Nevernight. Exista o listă de așteptare de trei luni, iar Persefona știa și motivul.

Nevernight era deținut de Hades.

Majoritatea afacerilor deținute de zei se bucurau de un nivel nebunesc de popularitate. Linia de vinuri a lui Dionysos se epuizase în doar câteva secunde și se spunea că ar fi conținut ambrozie. De asemenea, era cât se poate de obișnuit ca muritorii să se trezească în Lumea de Jos după ce beau prea mult nectar.

Rochiile couture ale Afroditei erau atât de căutate, încât o fată ucisese pentru una cu doar câteva luni înainte. Urmase un proces și tot calabalâcul!

Nici la Nevernight nu era altfel.

— Cum ai reușit să te înscrii pe listă? întrebă Persefona.

— Un tip din stagiul meu de practică nu poate s-ajungă. De doi ani e pe lista de așteptare! Îți vine să crezi ce noroc? Eu. Tu. Nevernight. Diseară.

— Nu pot să merg.

Lexei i se pleoștiră umerii.

— Hai, Persefona! Am făcut rost de bilete la Nevernight! Nu vreau să merg singură!

— Du-te cu Iris.

— Eu vreau să merg cu *tine*! Ar trebui să sărbătorim. În plus, asta face parte din experiența ta de studentă!

Persefona era sigură că Demetra n-ar fi fost de acord. Îi promisese mamei ei câteva lucruri înainte de-a ajunge la Noua Atenă ca să se înscrie la facultate, printre care și faptul că avea să se țină departe de zei.

Trebuia să recunoască faptul că nu își ținuse multe dintre promisiuni. Își schimbase specializarea la jumătatea primului semestru, din botanică în jurnalism. N-avea să uite niciodată zâmbetul forțat al mamei ei, sau cum spusese „ce drăguț!” printre dinții înțeleștați când descoperise adevărul. Persefona câștigase băta-lia, dar Demetra îi declarase război. Din ziua următoare, oriunde mergea ea, mergea și o nimfă de-a Demetrei.

Totuși, specializarea în botanică nu era la fel de importantă precum ideea de-a sta departe de zei, pentru că zeii nu știau că Persefona există.

Ei bine, știau că Demetra are o fiică, dar nu fusese niciodată prezentată la curte, în Olimpia. Categorie nu știau că umbla deghizată în muritoare. Persefona nu era sigură cum aveau să reacționeze zeii când aveau să descopere, dar știa cum avea să reacționeze întreaga lume, și n-avea să fie bine. Urmau să aibă un nou zeu despre care să învețe și pe care să-l studieze. N-avea să poată exista – avea să piardă libertatea pe care tocmai o câștigase, și nu voia să i se întâmple așa ceva.

Persefona nu era adesea de acord cu mama ei, dar până și ea știa că cel mai bine ar fi fost să ducă o viață normală, de muritoare. Ea nu era precum ceilalți zei și celelalte zeițe.

— Chiar trebuie să învăț și să scriu o lucrare, Lexa. În plus, mâine-mi încep și stagiul de practică.

Era hotărâtă să facă o impresie bună, iar dacă apărea mahmură sau nedormită în prima zi, nu avea să facă o impresie bună.

— Ai învățat destul!

Lexa făcu un semn spre laptopul ei și spre teancul de notițe de pe masă. Dar, de fapt, Persefona studiasă o floare și se gândise la Zeul Noptii.

— Și știm amândouă că deja ai scris lucrarea aia, doar că ești tu perfecționistă!

Persefona roși. Și ce dacă era adevărat? Învățătura era primul și singurul lucru la care se pricepea.

— *Te rog, Persefona!* Plecăm devreme, ca să poți să te odihnești!

— Și ce să fac eu la Nevernight, Lex?

— Să dansezi! Să bei! Să te săruți! Să joci, poate, niște jocuri de noroc! Nu știu, dar nu tocmai ăsta-i farmecul întregii chestii?

Persefona roși din nou și-și feri privirea. Narcisa parcă se încrunta la ea, reflectându-i toate eșecurile. Nu sărutase niciodată un băiat. Nu stătuse niciodată în prezența bărbaților până nu ajunsese la facultate, și chiar și atunci se ținuse la distanță, de teamă că mama ei ar fi putut să apară și să-i trăsnească.

Nu era o exagerare. Demetra o avertizase întotdeauna să se ferească de bărbați.

„Pentru zei, tu însemni două lucruri”, îi spusese ea Persefonei când era foarte mică. „O treaptă spre putere sau o jucărie aflată în puterea lor.”

„Sigur te-nșeli, mamă! Zeii iubesc! Există câțiva zei căsătoriți!”

Demetra râsese.

„Zeii se căsătoresc pentru putere, floarea mea!”

Și, pe măsură ce Persefona înaintase în vârstă, ajunsese să înțeleagă că lucrurile spuse de mama ei sunt adevărate. Zeii care se căsătoreau nu se iubeau, de fapt, ci petreceau cea mai mare parte a timpului înșelând și căutând să se răzbune pentru trădările lor.

Asta însemna că Persefona avea să moară virgină, pentru că Demetra spusese foarte clar că nici muritorii nu erau o opțiune.

„Ăia... îmbătrânesc”, spusese ea, cu scârbă.

Persefona se hotărâse să nu intre în contradicție cu mama ei în legătură cu faptul că vârsta nu conta dacă era vorba de dragoste adevărată, pentru că ajunsese la concluzia că mama ei nu crede în dragoste.

Cel puțin nu în dragoste romantică.

— N-am cu ce să mă îmbrac, protestă anemic Persefona.

— Poți să-mprumuți orice din dulapul meu. Și am să-ți fac eu freza și machiajul! Te rog, Persefona!

Ea strânse din buze, căzând pe gânduri.

O să fie nevoită să se furișeze pe lângă nimfele pe care maică-sa le introdusese în apartamentul ei și să-și întărească farmecele, lucru care i-ar fi putut crea probleme. Demetra ar fi vrut să știe de ce avea Persefona nevoie dintr-odată de mai multă magie. La urma urmei, putea să dea vina pe stagiul de practică pentru magia în plus.

Fără farmece, anonimatul Persefonei avea să se ducă de râpă, pentru că exista o caracteristică evidentă prin care toți zeii erau identificați drept Divini, iar acelea erau coarnele. Ale Persefonei erau albe, spiralate și îndreptate-n sus, precum cele ale unei antilope kudu, și chiar dacă farmecele ei nu dăduseră niciodată greș în prezența muritorilor, nu era sigură că vor avea efect în fața unui zeu atât de puternic ca Hades.

— Nu prea vreau să-l întâlnesc pe Hades, spuse ea, în sfârșit.

Cuvintele-i sunau amar pe limbă, pentru că, de fapt, erau minciuni. Ar fi fost mai sinceră dac-ar fi spus că e curioasă în privința lui și a lumii lui. I se părea interesant faptul că el era extrem de misterios, iar pariurile pe care le punea cu muritorii i se păreau de-a dreptul cumplite. Zeul Morții reprezenta tot ce nu era ea – ceva întunecat și ispititor.

Ispititor pentru că era un mister, iar misterele erau aventuri, și asta-și dorea cu adevărat Persefona. Poate că era jurnalista din ea, dar i-ar fi plăcut să-i pună câteva întrebări.

— Hades n-o să fie acolo, zise Lexa. Zeii nu-și conduc singuri afacerile!

Era adevărat, și probabil că era și mai adevărat în cazul lui Hades. Se știa bine că preferă întunericul posomorât al Lumii de Jos.

Lexa o fixă îndelung cu privirea pe Persefona, apoi se aplecă din nou peste masă.

— E din cauza maică-tii?

Persefona își privi prietena fix preț de-o clipă, surprinsă. Nu obișnuia să vorbească despre mama ei. Considera că avea de răspuns la cu atât mai puține întrebări și de spus cu atât mai puține minciuni cu cât vorbea mai puțin despre ea.

— De unde-ai știut?

Era singurul lucru care-i trecuse Persefonei prin cap.

Lexa ridică prin umeri.

— Păi, nu zici niciodată nimic de ea, și a trecut pe la apartament acum câteva săptămâni, când tu erai la cursuri.

— Ce?

Persefona rămase cu gura căscată. Era prima oară când auzea de vizita asta.

— Ce-a zis? De ce nu mi-ai spus și mie?

Lexa ridică mâinile, apărându-se.

— Bun, deci, una la mână, maică-ta e firoasă! Adică, e superbă, ca tine, dar, zise Lexa, făcând o pauză ca să se cutremure din tot corpul, e rece! A doua la mână, mi-a zis să nu-ți zic.

— Și tu te-ai luat după ea?

— Păi, da. Că m-am gândit c-o să-ți zică ea. A spus că speră să-ți facă o surpriză, dar, cum nu erai acasă, urma să te sune.

Persefona-și dădu ochii peste cap. Demetra n-o sunase. Probabil că asta se întâmplase pentru că se dusese acolo ca să caute ceva.

— A venit la noi în apartament?

— A cerut să-ți vadă camera.

— Băga-mi-aș picioarele!

Persefona avea să fie nevoită să verifice oglinzile. Era posibil ca mama ei să fi lăsat un farmec ca s-o poată verifica pe zeiță.

— Oricum, mi s-a părut că e... supraprotectoare.

Era extrem de puțin spus. Demetra era supraprotectoare într-o asemenea măsură, încât Persefona nu avusese contact cu lumea exterioară timp de optsprezece ani.

— Mda, e o scorpie.

Lexa ridică din sprâncene, părând amuzată.

— Tu ai zis, nu eu. Făcu o pauză, apoi reveni la subiect: Vrei să vorbim despre chestia asta?

— Nu, răspunse ea.

Dacă vorbea despre asta, nu avea să se simtă mai bine... Dar dacă mergea la Nevernight, era posibil să se simtă mai bine.

Zâmbi.

— Dar vin cu tine diseară!

Probabil că avea să-și regrete decizia a doua zi, mai ales dacă afla mama ei, dar în momentul ăsta se simțea rebelă, și ce metodă mai bună de rebeliune exista decât aceea de-a merge la clubul zeului pe care maică-sa nu-l înghițea deloc.

— Pe bune?

Lexa bătu din palme.

— Pe zei, ce-o să ne distrăm, Persefona! Lexa sări în picioare, adăugând: Trebuie să-ncepem să ne pregătim!

— E abia trei!

— Ăăă, da.

Lexa se trase de părul lung și negru.

— Părul ăsta-i scârbos! Și îmi și ia o veșnicie să-l aranjez, și mai trebuie să-ți fac și ție freza și machiajul! Trebuie să-ncepem imediat!

Persefona nu schiță nicio mișcare ca să plece.

— Te-ajung imediat din urmă! Promit!

Lexa zâmbi.

— Îți mulțumesc, Persefona! O să fie foarte mișto! O să vezi!

Lexa o îmbrățișă, apoi începu practic să danseze pe stradă.

Persefona zâmbi, urmărind-o pe Lexa cum pleacă. În acel moment, chelnerița de mai devreme se întoarse și se întinse să-i ia ceașca Persefonei. Mâna zeiței se mișcă fulgerător, apucând-o strâns de mână pe față.

— Dacă-i spui maică-mii altceva decât îți zic eu să-i spui, te omor cu mâna mea!

Era aceeași fată de mai devreme, cu codițele ei împletite, simpatice, dar dincolo de farmecul ei de tânără studentă, trăsăturile de nimfă se vedeau clar – nasul mic, ochii vioi și trăsăturile

ascuțite. Persefona observase mai devreme, când fata îi adusese băutura, dar nu simțise nevoia de-a-i atrage atenția. Făcea doar ceea ce-i spusese Demetra să facă – spiona. Dar după discuția pe care o avusese cu Lexa, Persefona nu avea de gând să riște.

Fata își drese glasul și nu o privi pe Persefona în ochi.

— Dacă descoperă mama dumneavoastră că am mințit, mă omoară!

— De cine te temi cel mai tare?

Persefona învățase de multă vreme că arma cea mai puternică pe care o avea erau cuvintele.

O strânse și mai tare pe față de încheietura mâinii, apoi îi dădu drumul. Nimfa curăță repede și plecă în fugă. Persefona trebuia să recunoască: se simțea prost pentru că o amenințase, dar nu suporta să fie urmărită, nici pas cu pas, nici cu privirea.

Privirea-i coborî asupra narcisei moarte, apoi mângâie petalele ofilite cu vârfurile degetelor. La atingerea Demetrei, s-ar fi încărcat de viață, dar la atingerea ei, se îndoia și se sfărâmară.

Persefona o fi fost ea Fiica Demetrei și Zeița Primăverii, dar nu era în stare să facă absolut nimic să crească.